

danske Operaer har givet vore Komponister og Musikere, er lige saa berettiget som den Understøttelse, der ydes Skuespilkunsten. Men hvad er der kommet ud af den Understøttelse, der er givet den danske Komponistvirksomhed vel nu i 150 Aar? Der er kommet $1\frac{1}{2}$ dansk levedygtig Opera. Der er kommet „Drot og Marsk“ og dernæst „Liden Kirsten“, hvilken sidste er et lille bitte Stykke, som i den almindelige Verdenslitteratur neppe vil blive regnet for en fuld Opera. Jeg udfordrer ærede Medlemmer, som skulde have en anden Mening end jeg, til at nævne mig andre danske Operaer, som have vist sig levedygtige. Og for at skaffe dette til Veje, skulle vi efter Hr. Christiansens Mening gennem den lange Aarrække have givet henimod 200,000 Kr. aarlig. Dette er dog ikke stæmmende med Sandheden. Det er rigtigt, at der er skabt en dramatisk Musik uden for Operaen, navnlig til vore Balletter. Det er, forekommer det mig, en af de ulyksaligste Sider ved vort Balletvæsen, at vore mest begavede Komponister af en meget dygtig Mand som Bournonville bragtes til at sætte alle gode Kræfter i Bevægelse til Brug for Balletten, saa at vi have opnaaet at faa vor dramatiske Musik drevet ind i et Spor, som ingen Fremtid kan have. Man vil jo nok til en vis Grad kunne opfriske disse Balletter, saa længe man har bevaret Traditionen, men det vil høre op, og saa vil den Musik, der er skabt i Anledning af dem, kun være Koncertsalenes og ikke Teatrets. Det er kun et ringe Udbytte i Sammenligning med, hvad man skulde og burde have naaet, hvis Forholdet ikke simpelthen var det — hvad der jo ikke er nogen Skam for os — at den danske Nation ikke er synderlig musikalsk, ikke særlig egnet til at frembringe store Musikere. Vi udmærke os i andre Retninger, ikke i denne. Men nu kommer jeg til det, som i Reglen ikke fremhæves, men som for mig vil være Hovedsagen, nemlig, at det er Operaen og Musikken, som er det 19de Aarhundredes Hovedkunst, den, til hvilken den største Interesse i det svundne Aarhundrede har knyttet sig. Den er paa ejendommelig Maade i langt højere Grad end Skuespilkunsten international. Det har Betydning, at der er et Sted, hvor de bedste Føstre

af Verdensmusikken kunne føres frem for det danske Publikum. Jeg vil sige, at hvis jeg var ganske sikker paa, at dette ikke kunde ske uden en større Statsunderstøttelse, vilde dette for mig indeholde et større Motiv end Hensynet til Skuespilkunsten til at fortsætte med en Statsunderstøttelse. Men ogsaa her vil jeg sige: Man har ikke gjort Forsøget. Gør Forsøget med den fri Opera, forsøg f. Eks. for et begrænset Tidsrum at lade være at spille Skuespil paa det kgl. Teater og lad os saa se, om ikke ogsaa Operaen under et saadant Vilkaar, Frihedsvilkaaret, vilde kunne trives.

Altsaa, alle de forskellige Momenter, man har nævnt til Gunst for en statsunderstøttet Scene, forekomme mig ikke at være af den Vægt, at de skulde bestemme os til for Tid og Evighed at binde os til noget saadant, og det foreslaar nærværende Forslag heller ikke. Forslaget fremhæver imidlertid stærkt i sine Motiver, hvad Hr. Christiansen gør endnu stærkere i sin Betænkning, at der vilde være saa overordentlig store Udgifter forbundne med Opløsning af Forholdet, Udgifter til Pensioner, Alderdomsunderstøttelser o. a., at det vilde være lige saa dyrt for Staten at opløse Forholdet som at vedligeholde den nuværende Tilstand. De Bemærkninger, jeg nu altsaa har fremsat, og som jeg har nogen Anledning til at mene ikke ere talte udelukkende paa egne Vegne — i hvert Fald med Hensyn til Grundtanken om den Frigørelse og Forpligtelse, som der er Tale om — skulde derfor betyde en Henstilling til den højtærede Minister, der, hvis dette Lovforslag bliver vedtaget, jo i Fremtiden faar Ansvaret, om at virke sit til, at man ved Siden af at faa den fortræffelige Styrelse af Teatret, som forhaabentlig bliver Følgen af den ny Ordning, tillige søger ikke at lukke, men snarere at udvikle Muligheden for efter de 5 Aars Forløb at overskære Navlestrengen, der binder det kgl. Teater til Staten.

Nu er det jo saa, at den forhaabentlig, havde jeg nær sagt, ikke alt for store Teaterinteresse her i Tinget i dette Øjeblik kommer til at samle sig om nærværende Lovforslag. Det er efter min ringe Overbevisning ikke heldigt. Jeg, der ikke ganske savner Interesse for dra-